



Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ «Ἐκκλησιολογικὴ στρέβλωση»

Περὶ τῆς καλουμένης «οἰκουμενικῆς προσευχῆς»*

«Ὑποδηλώνει ἀλλότροπον “οἰκουμενικὴ ἐνότητα”»

Πολὺς λόγος γίνεται περὶ τῆς λεγόμενης «οἰκουμενικῆς προσευχῆς». Τὸ «οὐ δεῖ αἰρετικοῖς συνεύξασθαι» τὸ ἀντιπαρήλθαν.

Μάλιστα ὁ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς «οἰκουμενικῆς», ὁ ὁποῖος προσδίδεται στὴν συμπροσευχὴ μὲ τοὺς Παπικοὺς κυρίως, θεωρεῖται ὅτι ἀλλάζει τὴν ἔννοια τῆς συμπροσευχῆς μὲ ἕτεροδόξους.

Ὁ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς «οἰκουμενικῆς» δημιουργεῖ ἓνα ἀκόμα πρόβλημα. **Μ**ὲ τὸν ὄρο «οἰκουμενικῆς» γιὰ τὴν συμπροσευχὴ αὐτή, διαμφισβητεῖται ἡ οἰκουμενικότητά τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁπως ὁμιλοῦμε γιὰ τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι ὁμιλοῦμε καὶ γιὰ τὴν οἰκουμενικότητά Της. **Τ**όσο ἡ καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὅσο καὶ ἡ οἰκουμενικότητά της, ὀρίζονται θεολογικά, γεγονός πού διασφαλίζει τὴν μοναδικότητά της.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ χρῆση τοῦ ὄρου «οἰκουμενικῆς» γιὰ τὶς ἀνεπίτρεπτες συμπροσευχές μὲ αἰρετικούς, ἀποτελεῖ ἑκκλησιολο-

γικὴ στρέβλωση.

Ὁταν ἀποκαλοῦν «οἰκουμενικῆς» τὴν συμπροσευχὴ μὲ ἕτεροδόξους, προσδίδουν ἄλλη ἔννοια τόσο στὴν οἰκουμενικότητα, ὅσο καὶ στὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν εἶναι λίγοι αὐτοί, οἱ ὁποῖ-



οι έκλαμβάνουν την *οικουμενικότητα*, ως λειτουργούσα στα πλαίσια του λεγόμενου «Παγκόσμιου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» ἢ ἄλλων «Παγκόσμιων Χριστιανικῶν Φόρουμ», ὅπως καλοῦνται. Ἐκλαμβάνουν την *οικουμενικότητα* ἐπίσης στα πλαίσια τῆς «Οἰκουμενικῆς Κίνησης» καὶ τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀποδεχόμενοι τὸν υπερπροβαλλόμενο Οἰκουμενισμό, κατ' οὐσία στρεβλώνουν τὴν ἔννοια τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Τοιουτοτρόπως σχετικοποιεῖται ἡ ἔννοια τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Διαμφισβητεῖται διαφοροτρόπως ἡ ἔννοια τῆς ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐκκλησιολογικὴ στρέβλωση. Ὡς ἐκ τούτου θεωροῦν τὸν Οἰκουμενισμό ὡς ἀναγκαιότητα.

«Ὁ σκοπὸς τῆς (Ἐκκλησίας) εἶναι ὑπερεθνικός, οἰκουμενικός, πανανθρώπινος», τονίζει ὁ π. Ἰουστίνος Πόποβιτς.**

Ὅταν ἀμφισβητεῖται ἡ οἰκουμενικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀμφισβητεῖται ἡ καθολικότητά Της. Ἡ λεγόμενη λοιπὸν «οἰκουμενικὴ προσευχὴ» μὲ ἑτεροδόξους, ὑποδηλώνει ἀλλότροπον «οἰκουμενικὴ ἐνότητα» μὲ αὐτούς.

«Ὅταν πάντες ὁμοίως πιστεύωμεν, τότε ἐνότης ἐστί», ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Μὲ αὐτούς ποὺ δὲν «πιστεύωμεν ὁμοίως», γιατί νὰ γίνονται συμπροσευχές, καὶ μάλιστα νὰ καλοῦνται οἱ συμπροσευχές αὐτὲς «οἰκουμενικές», οἱ ὁποῖες παραπέμπουν σὲ μιὰ στρεβλὴ ἐξωεκκλησιαστικὴ «οἰκουμενικότητα»;

□

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.447/12.5.2023, σελ. 2. • Τοῦ κ. Β. Χαραλάμπους, Θεολόγου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) «Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος», Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἐκδοτικὸς οἶκος «Ἀστὴρ» Ἀλ. & Ε. Παπαδημητρίου, 1987 Ἀθήναι.